

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-7 У 6506/20
Дана 06.04.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Биљане Стојановић и Радмиле Симић, чланова већа, са судским саветником Миланом Ивановићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., Општина ..., ..., кога заступа пуномоћник Миша Барац адвокат из Ниша, Цара Душана 54-72, ПЦ Душанов Базар "Кула" локал II/2002, против туженог Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинет министра, ради поништаја решења 01 број 1289/20 од 11.02.2020.године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 06.04.2023.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем утврђује се да је тужиоцу АА, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Жандармерије, Одред жандармерије у ... престао радни однос дана 19.12.2019. године, када је постала правоснажна пресуда Вишег суда у Београду број: К бр. 378/18 од 17.04.2019. године, којом је именованом изречена услова осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 3 године по правоснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2, у вези става 1. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом злостављања и мучења из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика.

У тужби, поднетој Управном суду дана 19.03.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа и наводи да тужени орган није правилно применио одредбе члана 172. и члана 250. Закона о полицији, као и одредбе Закона о државним службеницима и Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова односно вршења дужности. Наиме, у конкретном случају имајући у виду садржину одредбе члана 172.

Закон о полицији није било места сходној примени других прописа који предвиђа члана 250. овог закона, па самим тим ни примене Закона о државним службеницима и наведеног Правилника, ово пре свега због тога што је Закон о полицији представља *lex specialis* у конкретном случају у односу на Закон о државним службеницима и као такав у члану 172. посебно регулише случајеве престанка радног односа полицијских службеника по сили закона. Као *lex specialis* Закон о полицији у члану 172. став 1. тачка 1. прописује да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правоснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци даном достављања правоснажне пресуде Министарству, па у конкретном случају није било места примени члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима као општег прописа, јер је тужиоцу правоснажном пресудом изречена условна осуда као мера упозорења а не казна, па није било законских услова да тужиоцу престане радни однос по сили закона. Тужилац даље наводи да је Правилник о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обаљање послова односно вршење дужности (“Службени гласник РС”, број 26/19) као подзаконски акт донет на основу Закона о државним службеницима, те у конкретном случају није било места примени члана 250. Закона о полицији, који предвиђа сходну примену других прописа, јер полицијски службеници представљају посебну категорију државних службеника. Указује на одредбу члана 94. став 1. Кривичног законика којом је прописано да осуде за одређена кривична дела и на одређене казне могу имати правну последицу престанак радног односа а да правне последице осуде не могу наступити када је за кривично дело изречена новчана казна, условна осуда ако не буде опозвана, из које одредбе произлази намера законодавца да правне последице осуде ограничи на ефективну казну затвора а што у конкретном случају није условна осуда која је изречена тужиоцу. Истиче да је поводом овог догађаја против њега вођен дисциплински поступак, да у дисциплинском није коначно утврђена дисциплинска одговорност тужиоца, већ је поступак окончан закључком дисциплинске комисије од 31.03.2018. године, којим је обустављен дисциплински поступак. Са наведеног тужиоцу због истог кривичног дела није изречена дисциплинска мера у дисциплинском поступку, али му је зато утврђен престанак радног односа што представља много тежу и строжу санкцију за тужиоца, а што је последица погрешне примене закона од стране туженог органа. Указује да је правоснажном пресудом која представља основ за доношење решења тужилац осуђен због кривичног дела која су учињена дана 28.09.2014. године, у време када је био на снази стари Закон о полицији (“Службени гласник РС”, број 101/2005...64/2015) којим је у члану 161. став 1. тачка 4. било прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје када се утврди да је правоснажном пресудом осуђен на безусловну казну затвора у трајању дужем од 6 месеци и то даном достављања правоснажне пресуде Министарству. Наиме, према новој верзији Закона о државним службеницима који је био на снази од 19.09.2014.-26.10.2017. године, чланом 131. став 1. тачка 2. било је прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање 6 месеци и то даном правоснажности пресуде. Са наведеног, тужилац сматра да је погрешном применом закона тужиоцу престао радни однос јер је у конкретном случају требало применити закон који је важио у време извршења кривичног дела, односно 28.09.2014. године. Поступајући на овакав начин, тужени орган је довео тужиоца у неравноправан положај у односу на остале полицијске службенике који су осуђени на исту казну затвора у истом трајању али им није престао радни однос по сили закона. Сматра да му је доношењем побијаног решења повређено Уставом зајамчено право. Предлаже да суд тужбу уважи, решење туженог органа поништи. Тражи трошкове за састав тужбе 16.500,00 динара и таксу на тужбу и одлуку по одмерању суда.

У образложеном одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка ове управне ствари, одлучујући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања у смислу члана 33. ст. 2. и 3. Закона о управним споровима („Службени гласник Републике Србије“, број 111/09), испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења и стању ове управне ствари, пресудом Вишег суда у Београду К бр. 378/18 од 17.04.2019. године, која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1040/19 од 19.12.2019. године, која је постала је правоснажна 19.12.2019. године, тужилац, АА запослен у Министарству унутрашњих послова, Жандармерији, Одреду жандармерије у ..., оглашен је кривим да је извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3., у вези са ставом 2. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, те му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и оглашен је кривим да је извршио кривично дело напад на војно лице у вршењу војној служби из члана 404. став 2. када му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца, изречена му је условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 3 године по правоснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Тужени орган се у образложењу оспореног решења позвао на члан 172. став 1. Закона о полицији у вези са чланом 250. истог закона, на члан 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима и члан 2. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова. Имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Београду К бр. 378 од 17.04.2019. године која је постала правоснажна дана 19.12.2019. године тужилац осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 месеци и којом је истовремено утврђено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 3 године по правоснажности пресуде не изврши ново кривично дело, узимајући у обзир одредбу члана 2. став 1. тачка 2. наведеног Правилника стекли су се услови за престанак радног односа државног службеника у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Како је наведена пресуда Вишег суда у Београду постала правоснажна дана 19.12.2019. године, наведени датум је опредељен као датум престанка радног односа именованог у складу са чланом 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Решење о престанку радног односа донето је по сили закона, а одлучна чињеница за доношење решења о престанку радног односа по сили закона јесте да је тужиоцу правоснажном пресудом изречена условна осуда и утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 месеци због извршења кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези са ставом 2. Кривичног законика и чланом 33. Кривичног законика, напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2. Кривичног законика, а да је за кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика прописана казна затвора од 2 до 10 године и да су се с обзиром на одредбу члана 2. став 1. тачка 2. Правилника стекли услов за примену члана 131. став 1. тачка 2. Закона о државним службеницима. Са наведеног, одлучено је као у диспозитиву оспореног решења.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 30.06.2021. године, полицијском службенику односно запосленом у Министарству унутрашњих послова, коме је изречена условна осуда на казну

затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело, које га чини недостојним за обављање послова државног службеника, који случај престанка радног односа није утврђен Законом о полицији, радни однос престаје по сили закона применом Закона о државним службеницима.

Одредбом члана 172. став 1. Закона о полицији ("Службени гласник РС", број 6/16 ... 87/18), прописано је да поред случајева престанка радног односа утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно осталим запосленима, по сили закона радни однос у Министарству престаје: 1) када се утврди да су подаци о испуњавању услова за заснивање радног односа из члана 137. овог закона неистинити – даном утврђења ове чињенице; 2) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора од најмање шест месеци – даном достављања правноснажне пресуде Министарству; 3) када се утврди да је правноснажном пресудом осуђен на казну затвора за следећа кривична дела: примање мита; давање мита; трговина утицајем; насиље у породици; злоупотреба у вези са јавном набавком; злоупотреба положаја одговорног лица; омогућавање злоупотребе остваривања права азила у иностраној држави; злоупотреба службеног положаја; превара у служби; проневера; одавање службене тајне – даном достављања правноснажне пресуде Министарству.

Одредбом члана 250. Закона о полицији, прописано је да ако овим законом, прописима донетим на основу овог закона и посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, на права и дужности, рад и радне односе полицијских службеника, примењују се прописи о државним службеницима и посебан колективни уговор закључен у складу са тим прописима, општи прописи о раду и закон којим се уређује општи управни поступак.

Одредбом члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", број 79/05 ... 95/18) прописано је да државном службенику престаје радни однос по сили закона ако буде осуђен на казну затвора од најмање шест месеци или му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1. Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности ("Службени гласник РС", број 26/19) прописано је да недостојним за обављање послова, односно вршење дужности државног службеника чини изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за: 1) кривична дела против службене дужности: злоупотреба службеног положаја (члан 359. Кривичног законика), несавестан рад у служби (члан 361. Кривичног законика), противзаконита наплата и исплата (члан 362. Кривичног законика), ненаменско коришћење буџетских средстава (члан 362а Кривичног законика), превара у служби (члан 363. Кривичног законика), проневера (члан 364. Кривичног законика), послуга (члан 365. Кривичног законика), трговина утицајем (члан 366. Кривичног законика), примање мита (члан 367. Кривичног законика), давање мита (члан 368. Кривичног законика) и одавање службене тајне (члан 369. Кривичног законика).

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, по оцени суда, тужени орган је правилно нашао да су се стекли услови за престанак радног односа тужиоца у складу са чланом 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима, имајући у виду да је пресудом Вишег суда у Београду број: К.бр. 378/18 од 17.04.2019. године,

која је постала правноснажна 19.12.2019. године, тужиоцу изречена условна осуда тако што му је утврђена јединствена казна затвора у трајању од 8 (осам) месеци и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од три године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, због учињеног кривичног дела Напад на војно лице у вршењу војне службе из члана 404. став 2., у вези става 1. Кривичног законика у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, у стицају са кривичним делом Злостављање и мучење из члана 137. став 3. у вези става 2. Кривичног законика, у саизвршилаштву, у вези члана 33. Кривичног законика, што га, у смислу члана 2. став 1. тачка 1) Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, чини недостојним за обављање послова, односно вршење дужности. По налажењу Управног суда, тужени орган је на описани начин у довољној мери образложио законски основ за престанак радног односа тужиоца.

Суд налази да нису основани наводи тужбе којима се указује да су Законом о полицији јасно и прецизно прописани услови за престанак радног односа полицијских службеника и запослених, због чега се не може применити одредба члана 250. тог закона, која прописује примену прописа о државним службеницима када Законом о полицији и Посебним колективним уговором за полицијске службенике није другачије прописано, те да не постоји законски основ за примену члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима и члана 2. став 1. тачка 1) Правилника о утврђивању кривичних дела за чију осуду државни службеник постаје недостојан за обављање послова, односно вршење дужности, као и да је Законом о полицији прецизно одређено када престанак радног односа производи дејство тако што је прописано да радни однос престаје даном достављања правноснажне пресуде Министарству, а не даном правноснажности пресуде. Ово стога, јер је, и поред тога што Закон о полицији представља посебан закон (*lex specialis*) у односу на Закон о државним службеницима, између осталог, и у погледу случајева за престанак радног односа полицијских службеника, чланом 172. став 1. Закона о полицији прописано да полицијском службенику по сили закона радни однос у Министарству престаје у случајевима утврђеним другим прописима. У конкретном случају, то је Закон о државним службеницима који се примењује и на запослене у Министарству унутрашњих послова, а којим је у члану 131. став 1. тачка 2) изричито прописано да државном службенику престаје радни однос по сили закона, поред осталог, ако му је изречена условна осуда на казну затвора од најмање шест месеци без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника - даном правноснажности пресуде, у складу са којим је правилно утврђен и датум престанка радног односа тужиоца.

Имајући у виду напред наведено, по оцени суда, без утицаја је навод тужбе да је дело за које је тужилац осуђен правноснажном пресудом суда извршено 28.09.2014. године, када је Законом о полицији и Законом о државним службеницима, било прописано да радни однос, по сили закона, престаје само у случају осуде на безусловну, ефективну казну затвора, јер моменат извршење кривичног дела није од утицаја на примену материјалног права, већ дан правноснажности пресуде, сагласно примењеној одредби члана 131. став 1. тачка 2) Закона о државним службеницима.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, али имајући у виду изнето, налази да су без утицаја на другачије одлучивање у овој управној ствари, јер њима није доведена у сумњу законитост оспореног решења, које се заснива на одлучној чињеници да је тужиоцу радни однос престао по сили закона, на основу императивне законске норме, јер је утврђено да му је правноснажном пресудом изречена условна осуда на казну

затвора од најмање шест месеци, без обзира на период проверавања за учињено кривично дело које га чини недостојним за обављање послова државног службеника.

Како оспореним решењем туженог органа није повређен закон на штету тужиоца, суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима одбио тужбу као неосновану, одлучујући као у ставу I диспозитива.

Будући да је тужба одбијена, суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 06.04.2023. године, I-7 У 6506/20

Записничар
Милан Ивановић, с.р.

Председник већа - судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МК